

TAYLOR JENKINS REID

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΑΡΙ ΣΟΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η επιστροφή της Κάρι Σότο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Carrie Soto is back
Από τις Εκδόσεις Ballantine Books, Νέα Υόρκη 2022
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Taylor Jenkins Reid
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sarah Horgan
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Rabbit Reid, Inc., 2022

© Εικόνων εξωφύλλου: Jerome Tisne/Getty Images, dwph/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2026

ISBN 978-618-01-6232-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλασσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

TAYLOR JENKINS REID

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΑΡΙ ΣΟΤΟ

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

ΤΣΑΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΡΤΕΖ

Αμερικανικό Όπεν

Σεπτέμβριος 1994

Η ΕΚΒΑΣΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ θα κρίνει αν οι κόποι όλης μου της ζωής είχαν κάποιο νόημα.

Εγώ και ο πατέρας μου, ο Χαβιέ, καθόμαστε στη μέση της πρώτης σειράς στο Φλάσινγκ Μέντους, σε απόσταση αναπνοής από την πλαϊνή γραμμή. Οι επόπτες γραμμών στέκονται στις δύο πλευρές του γηπέδου, με τα χέρια πίσω από την πλάτη. Ακριβώς μπροστά μας, ο διαιτητής εποπτεύει το πλήθος από την ψηλή καρέκλα του. Τα κορίτσια που μαζεύουν τα μπαλάκια έχουν πάρει θέση, έτοιμα να τρέξουν.

Είναι το τρίτο σετ. Η Νίκι Τσαν πήρε το πρώτο και η Ίνγκριντ Κορτέζ με τα χίλια ζόρια το δεύτερο. Αυτό το τελευταίο θα κρίνει τη νικήτρια.

Παρακολουθούμε μαζί τον πατέρα μου και άλλους είκοσι χιλιάδες θεατές καθώς η Νίκι Τσαν πλησιάζει στη βασική γραμμή. Λυγίζει τα γόνατα και παίρνει θέση. Ανασηκώνεται στις μύτες των ποδιών της, πετάει την μπάλα στον αέρα και, με ένα σπάσιμο του καρπού, εκτελεί ένα ιλιγγιώδες σερβίς 200 χιλιομέτρων την ώρα στο μπάκχαντ της Ίνγκριντ Κορτέζ.

Η Κορτέζ επιστρέφει την μπάλα με εκπληκτική δύναμη. Πέφτει ακριβώς μέσα από τη γραμμή. Η Νίκι δεν καταφέρνει να τη χτυπήσει. Πόντος για την Κορτέζ.

Κλείνω τα μάτια και ξεφυσάω.

«*Cuidado...** Οι κάμερες παρακολουθούν τις αντιδράσεις μας...» μουρμουρίζει ο πατέρας μου. Φοράει ένα από τα πολλά καπέλα Παναμά της συλλογής του. Τα σγουρά γκρίζα μαλλιά του ξεμυτίζουν στον σβέρο του.

«Μπαμπά, όλοι παρακολουθούν τις αντιδράσεις μας».

Η Νίκι Τσαν έχει κερδίσει ήδη δύο τίτλους Γκραν Σλαμ φέτος – το Αυστραλιανό Όπεν και το Γαλλικό Όπεν. Αν κερδίσει αυτό τον αγώνα, θα ισοφαρίσει το ρεκόρ μου των είκοσι τίτλων Γκραν Σλαμ. Έκανα αυτό το ρεκόρ το 1987, όταν κέρδισα το Γουίμπλεντον για ένατη φορά και καθιερώθηκε ως η σημαντικότερη τενίστρια όλων των εποχών.

Χάρη στο στιλ της –ορμητικό και πλουραλιστικό, σχεδόν αποκλειστικά από τη βασική γραμμή, με απίστευτη δύναμη στα σερβίς και στα χτυπήματα εδάφους–, η Νίκι κυριαρχεί στο γυναικείο τένις τα τελευταία πέντε χρόνια. Αλλά όταν ξεκινούσε στην WTA** στα τέλη της δεκαετίας του '80, τη θεωρούσα αδιάφορη αντίπαλο. Ίσως καλή στο χώμα, αλλά την είχα άνετα στην έδρα της, στο Λονδίνο.

Τα πράγματα άλλαξαν αφότου αποσύρθηκα, το 1989. Η Νίκι άρχισε να κερδίζει τουρνουά σλαμ σε ανησυχητικό βαθμό. Τώρα βρίσκεται πίσω μου σε απόσταση αναπνοής.

Την παρακολουθώ με το σαγόνι σφιγμένο.

Ο πατέρας μου με κοιτάζει ήρεμος. «Λέω απλώς ότι οι φωτογράφοι προσπαθούν να σε πετύχουν θυμωμένη ή την ώρα που θα δείχνεις να χαίρεσαι με την αποτυχία της».

Φοράω μαύρο αμάνικο μπλουζάκι και τζιν, ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου ταρταρούγα Oliver Peoples. Τα μαλλιά μου είναι λυτά. Είμαι σχεδόν τριάντα εφτά, πιο ωραία από ποτέ, κατά τη γνώμη μου. Ας με φωτογραφίζουν όσο θέλουν.

* Προσοχή (ισπανικά στο πρωτότυπο). (Σ.τ.Μ.)

** Τενιστική Ένωση Γυναικών (Women Tennis Association). (Σ.τ.Μ.)

«Τι σου έλεγα πάντα στα τζούνιορ πρωταθλήματα;»

«Να μη φαίνεται στην έκφρασή μου».

«*Exacto, hija*».*

Η Ίνγκριντ Κορτέζ είναι μια δεκαεφτάχρονη Ισπανίδα τενίστρια που έχει εκπλήξει σχεδόν τους πάντες με τη γρήγορη άνοδό της στην κατάταξη. Το στίλ της θυμίζει λίγο της Νίκι –δυνατό, πλουραλιστικό–, αλλά παίζει περισσότερο με τις γωνίες της. Είναι αναπάντεχα συναισθηματική στο γήπεδο. Πετυχαίνει έναν σκληρό άσο και ξεφωνίζει από χαρά.

«Ξέρεις, ίσως τελικά η Κορτέζ να είναι εκείνη που θα τη σταματήσει», λέω.

Ο πατέρας μου κουνάει το κεφάλι. «*Lo dudo*».** Τα χείλη του μετά βίας σαλεύουν, αποφεύγει συνειδητά να κοιτάξει προς τον φακό. Δεν έχω αμφιβολία ότι αύριο το πρωί θα ανοίξει την εφημερίδα και θα σαρώσει με τα μάτια τις αθλητικές σελίδες για να βρει τη φωτογραφία του. Θα χαμογελάσει όταν δει πόσο ωραίος είναι. Παρόλο που έχασε βάρος μέσα στη χρονιά από τις χημειοθεραπείες, τώρα είναι καθαρός από τον καρκίνο. Το σώμα του έχει ανακάμψει. Έχει ξαναβρεί το χρώμα του.

«Η Κορτέζ τα έχει καταφέρει καλά», λέει ο πατέρας μου.

«Αλλά η Νίκι κρατάει τη δύναμή της για το τρίτο σετ».

Ο σφυγμός μου γίνεται πιο γρήγορος. Η Νίκι ρίχνει τρία γουί-νερ στη σειρά, παίρνει το γκέιμ. Σκορ: 3-3 στο τρίτο σετ.

Ο πατέρας μου με κοιτάζει κατεβάζοντας λίγο τα γυαλιά του, ώστε να δω τα μάτια του. «*Entonces*,*** τι θα κάνεις;» ρωτάει.

Στρέφω αλλού το βλέμμα μου. «Δεν ξέρω».

Ανεβάζει πάλι τα γυαλιά του και κοιτάζει το γήπεδο, κάνοντάς μου ένα ανεπαίσθητο νεύμα. «Αν δεν κάνεις κάτι, δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα».

* Ακριβώς, μικρή μου. (Σ.τ.Μ.)

** Αμφιβάλλω. (Σ.τ.Μ.)

*** Λοιπόν. (Σ.τ.Μ.)

«*Σί, παρά,* κατάλαβα*».

Η Νίκι εκτελεί ένα σερβίς, στέλνοντας την μπάλα στην άκρη του γηπέδου. Η Κορτέζ τρέχει για να την πετύχει στην άνοδο, αλλά η μπάλα πέφτει στο φιλέ.

Κοιτάζω τον πατέρα μου. Είναι ελαφρώς συνοφρωμένος.

Στο θεωρείο των αθλητριών, ο προπονητής της Κορτέζ κάθε-ται σκυφτός, στηρίζει το κεφάλι του και με τα δυο χέρια.

Η Νίκι δεν έχει προπονητή. Έδωξε τον τελευταίο πριν από τρία χρόνια και έκτοτε έχει κερδίσει έξι τουρνουά σλαμ χωρίς την καθοδήγηση κανενός.

Ο μπαμπάς μου σχολιάζει ειρωνικά τις παίκτριες που δεν έχουν προπονητή, αλλά για τη Νίκι δεν εκφέρει άποψη.

Η Κορτέζ είναι σκυμμένη, με το χέρι της στη μέση, προσπαθώντας να ηρεμήσει την αναπνοή της. Η Νίκι δε χαλαρώνει. Εκτελεί άλλο ένα σερβίς. Η Κορτέζ τινάζεται και τρέχει, αλλά το χάνει.

Η Νίκι χαμογελάει.

Το ξέρω αυτό το χαμόγελο. Το έχω ζήσει. Στον επόμενο πό-ντο, η Νίκι παίρνει το γκέιμ.

«Γαμώτο...» λέω στην αλλαγή.

Ο πατέρας μου υψώνει τα φρύδια του. «Η Κορτέζ αποσυντο-νίζεται αν δεν ελέγχει το γήπεδο. Και η Νίκι το ξέρει αυτό».

«Η Νίκι είναι ισχυρή», αποκρίνομαι. «Επίσης όμως, είναι εξαι-ρετικά προσαρμοσίμη. Όταν παίζεις μαζί της, είναι σαν ένα παι-χνίδι με κάποιον που προσαρμόζεται εν κινήσει, σχεδιασμένο έτσι που να στοχεύει στη συγκεκριμένη αδυναμία σου».

Ο πατέρας μου γνέφει καταφατικά.

«Κάθε παίκτης έχει ένα αδύνατο σημείο», συνεχίζω. «Και η Νίκι είναι εξαιρετική στο να το βρίσκει».

«Σωστά».

«Ποιο είναι λοιπόν το δικό της;»

* Ναι, μπαμπά. (Σ.τ.Μ.)

Ο πατέρας μου τώρα προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελό του. Σηκώνει το ποτήρι του και πίνει μια γουλιά.

«Τι;» ρωτάω.

«Τίποτα», μου απαντάει.

«Δεν έχω αποφασίσει».

«Εντάξει».

Οι δύο παίκτριες ξαναπαίνουν στο γήπεδο.

«Η Νίκι είναι απλώς λιγάκι αργή», λέω όταν τη βλέπω να προχωράει προς τη βασική γραμμή. «Είναι πολύ δυνατή, αλλά δεν είναι γρήγορη – ούτε στο φούτγουοκ ούτε στην επιλογή χτυπήματος. Δεν είναι τόσο γρήγορη όσο η Κορτέζ, ούτε και σήμερα. Κυρίως όμως δεν είναι τόσο γρήγορη όσο η Μορέτι, η Αντόνοβιτς ή και η Περέζ».

«Ή εσύ», αποκρίνεται ο πατέρας μου. «Δεν υπάρχει καμία στο τουρνουά αυτή τη στιγμή τόσο γρήγορη όσο ήσουν εσύ. Όχι μόνο στα πόδια, αλλά και στο μυαλό».

Γνέφω καταφατικά, και συνεχίζει.

«Μιλώ για την κατάλληλη θέση, το χτύπημα της μπάλας προτού σκάσει στο έδαφος, το σβήσιμο της ταχύτητάς της. Να μην μπορεί η Νίκι να επιστρέψει το χτύπημα, παρά τη δύναμή της. Καμία στο τουρνουά δεν το κάνει αυτό όπως εσύ».

«Θα πρέπει όμως να έχω αντίστοιχη δύναμη», του επισημαίνω. «Και να διατηρώ την ταχύτητά μου».

«Κάτι που δε θα είναι εύκολο».

«Στην ηλικία μου και με το γόνατό μου», αποκρίνομαι, «δεν κάνω τα άλματα που έκανα κάποτε».

«*Es verdad*»,* λέει ο πατέρας μου. «Θα πρέπει να δώσεις όλο σου το είναι».

«Αν το κάνω», δηλώνω.

Ο πατέρας μου σηκώνει ψηλά τα μάτια του σε ένδειξη απόγνωσης, αλλά γρήγορα σκάει άλλο ένα ψεύτικο χαμόγελο.

* Πράγματι. (Σ.τ.Μ.)

Γελάω. «Σοβαρά τώρα, και τι έγινε αν σε φωτογραφίσουν συ-
νοφρωμένοι;»

«Εγώ δεν ασχολούμαι με το τι κάνεις εσύ, οπότε μην ασχολεί-
σαι κι εσύ με το τι κάνω εγώ. ¿Lo entiendes, hija?*

Γελάω ξανά. «Sí, lo entiendo, papá».**

Η Νίκι παίρνει και το επόμενο γκέιμ. Άλλο ένα, και τέλειωσε.
Θα ισοφαρίσει το ρεκόρ μου. Χτυπούν τα μηνίγγια μου. Η Κορτέζ
δε θα αναχαιτίσει τη Νίκι Τσαν, τουλάχιστον σήμερα. Κι εγώ είμαι
καθλωμένη εδώ, στις κερκίδες. Είμαι αναγκασμένη να κάθομαι
και να βλέπω τη Νίκι να κατακτά όλα εκείνα για τα οποία κοπίασα.

«Ποιος θα με προπονήσει;» ρωτάω. «Εσύ;»

Ο πατέρας μου δε με κοιτάζει, αλλά παρατηρώ ότι οι ώμοι του
σφίγγονται. Παίρνει ανάσα, διαλέγει προσεκτικά τις λέξεις.

«Αυτό θα πρέπει να το αποφασίσεις εσύ», μου απαντάει τελι-
κά. «Δεν είναι δική μου επιλογή».

«Δηλαδή τι; Να τηλεφωνήσω στον Λαρς;»

«Να κάνεις ό,τι θέλεις, *pichona****», λέει ο πατέρας μου. «Έτσι
είναι η ενήλικη ζωή».

Θέλει να με κάνει να τον παρακαλέσω. Και μου αξίζει.

Η Κορτέζ κάνει ό,τι μπορεί προκειμένου να επιστρέφει τις
μπαλιές. Αλλά έχει κουραστεί. Φαίνεται από το πώς τρέμουν τα
πόδια της όταν στέκεται ακίνητη. Ρίχνει την μπάλα στο φιλέ.

30-μηδέν.

Γαμώ το κέρατό μου.

Κοιτάζω ολόγυρα τους θεατές. Κάποιοι έχουν σκύψει προς τα
εμπρός. Κάποιοι χτυπούν ρυθμικά τα δάχτυλά τους. Όλοι δεί-
χνουν να ανασαίνουν λίγο πιο γρήγορα. Μόνο να φανταστώ μπο-
ρώ τι θα λένε οι σπορτκάστερ.

Όσοι κάθονται γύρω μας κοιτάζουν το πατέρα μου κι εμένα

* Κατάλαβες, μικρή μου; (Σ.τ.Μ.)

** Ναι, κατάλαβα, μπαμπά. (Σ.τ.Μ.)

*** Πουλάκι μου. (Σ.τ.Μ.)

με την άκρη του ματιού τους, παρακολουθώντας την αντίδρασή μου. Αρχίζω να νιώθω παγιδευμένη.

«Αν το κάνω...» λέω σιγανά, «θέλω να με προπονήσεις. Αυτό λέω εγώ, μπαμπά...»

Με κοιτάζει τη στιγμή που η Κορτέζ κερδίζει έναν πόντο. Οι θεατές κρατούν την αναπνοή τους, έτοιμοι να δουν να γράφεται ιστορία μπροστά στα μάτια τους. Μπορεί κι εγώ να κρατούσα την αναπνοή μου αν δεν παιζόταν η δική μου ιστορία.

«Είσαι σίγουρη, *hija*; Δεν είμαι αυτός που ήμουν κάποτε. Δεν έχω την... αντοχή που είχα κάποτε».

«Και όχι μόνο εσύ...» απαντάω. «Θα προπονήσεις μια ξοφλημένη».

40-15.

Η Νίκι είναι στον πόντο που θα κρίνει το πρωτάθλημα.

«Θα προπονήσω τη σημαντικότερη τενίστρια όλων των εποχών», αντιτείνει ο πατέρας μου. Στρέφεται προς το μέρος μου και με πιάνει από το χέρι. Κοντεύω τα σαράντα, αλλά τα χέρια μου ακόμη φαίνονται μια σταλιά μέσα στα δικά του· κι όπως όταν ήμουν μικρή, τα χέρια του είναι ζεστά και τραχιά και δυνατά. Όταν σφίγγει το δικό μου, νιώθω πολύ μικρή – σαν να είμαι ένα αιώνιο παιδί κι εκείνος ένας γίγαντας, που, αν θέλω να τον κοιτάξω στα μάτια, πρέπει να σηκώσω το κεφάλι μου.

Η Νίκι εκτελεί το σερβίς. Κρατάω την αναπνοή μου.

«Θα το κάνεις, δηλαδή;» τον ρωτάω.

Η Κορτέζ επιστρέφει την μπάλα.

«Μπορεί να χάσουμε... με πολύ άσχημο τρόπο», προσθέτω. Να αποδείξουμε σε όλους ότι το “Τσεκούρι” δεν αντέχει πια. Πολύ θα τους άρεσε, ξέρεις. Θα αμαύρωνα όχι μόνο το ρεκόρ μου, αλλά και το όνομά μου. Αυτό θα μπορούσε... να καταστρέψει τα πάντα».

Η Νίκι κάνει ένα χτύπημα εδάφους.

Ο πατέρας μου κουνάει το κεφάλι του. «Δεν μπορούμε να καταστρέψουμε τα πάντα. Επειδή το τένις δεν είναι τα πάντα, *pichona*».

Δεν ξέρω αν συμφωνώ.

Η Κορτέζ επιστρέφει την μπάλα.

«Και πάλι», αποκρίνομαι. «Θα πρέπει να δουλέψουμε περισσότερο από ποτέ. Το 'χεις;»

«Θα ήταν η μεγαλύτερη τιμή της ζωής μου», απαντάει ο πατέρας μου. Καταλαβαίνω ότι βουρκώνει και δε στρέφω αλλού το βλέμμα μου. Μου σφίγγει το χέρι πιο δυνατά. «Θα πέθαινα ευτυχισμένος, *pichona*, αν σε προπονούσα πάλι».

Προσπαθώ να μη δώσω σημασία στην αβάσταχτη τρυφερότητα που με κυριεύει. «Άρα έχουμε την απάντηση», λέω.

Ένα χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη του.

Η Νίκι κάνει μια λόμπα. Η μπάλα διαγράφει αργά μια αψίδα στον αέρα. Το γήπεδο παρακολουθεί καθώς η μπάλα ανεβαίνει ψηλά και αρχίζει να κατεβαίνει.

«Άρα θα επιστρέψω», λέω.

Η μπάλα φαίνεται ότι θα βγει άουτ. Αν συμβεί αυτό, προς το παρόν θα καθυστερήσει η ήττα της Κορτέζ.

Ο πατέρας μου με αγκαλιάζει σφιχτά από τους ώμους. Σχεδόν δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Ψιθυρίζει στο αυτί μου. «*Nunca estuve más orgulloso, cielo...*»* Με αφήνει.

Η μπάλα πέφτει ακριβώς μέσα από τη βασική γραμμή. Οι θεατές μένουν σιωπηλοί καθώς αναπηδά, γρήγορα και ψηλά. Η Κορτέζ έχει κάνει ήδη βήματα προς τα πίσω, νομίζοντας πως θα έβγαινε άουτ, και πλέον είναι πολύ αργά. Είναι αδύνατο να την επιστρέψει. Τρέχει, αλλά δεν προλαβαίνει.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου δεν ακούγεται τίποτα, και ύστερα το πλήθος ξεσπάει σε ζητωκραυγές.

Η Νίκι Τσαν κέρδισε μόλις το Αμερικανικό Όπεν.

Η Κορτέζ πέφτει στο έδαφος. Η Νίκι ρίχνει γροθιές στον αέρα.

Ο πατέρας μου κι εγώ χαμογελάμε. Έτοιμοι.

* Ποτέ δεν ήμουν πιο περήφανος, αγάπη μου. (Σ.τ.Μ.)

Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

1955-1965

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕ από το Μπουένος Άιρες στις ΗΠΑ σε ηλικία είκοσι επτά ετών. Στην Αργεντινή ήταν εξαιρετικός τενίστας. Στην ενδεκαετή καριέρα του είχε κερδίσει δεκατρία πρωταθλήματα. Τον αποκαλούσαν «Χαβιέ ο Ιαγουάρος». Ήταν ένας παίκτης γεμάτος χάρη, πλην όμως θανάσιμος.

Ωστόσο, όπως έλεγε ο ίδιος, ταλαιπώρησε τα γόνατά του. Τα άλματά του ήταν πολύ ψηλά και δεν προσγειωνόταν πάντα όπως έπρεπε. Πλησιάζοντας στα τριάντα, ήξερε ότι δε θα άντεχαν για πολύ. Αποσύρθηκε το 1953 – κι όποτε μου μιλούσε γι' αυτό, τον έπιανε ταραχή και σηκωνόταν να φύγει. Σύντομα άρχισε να σχεδιάζει τον ερχομό του στις ΗΠΑ.

Στο Μαϊάμι έπιασε δουλειά σ' ένα κυριλέ τένις κλαμπ ως χίτερ και ήταν όλη τη μέρα διαθέσιμος για να παίξει με όποιο μέλος το επιθυμούσε. Ήταν μια δουλειά την οποία συνήθως αναλάμβαναν φοιτητές που επέστρεφαν στο πατρικό τους για καλοκαίρι, αλλά εκείνος την έκανε με την ίδια προσήλωση με την οποία αγωνιζόταν. Όπως έλεγε σε πολλά μέλη σ' εκείνο το πρώτο τένις κλαμπ, «Δεν ξέρω να παίζω τένις με άλλον τρόπο, παρ'όλο που με όλη μου την καρδιά».

Σύντομα πολλοί άρχισαν να του ζητούν ιδιαίτερα μαθήματα. Ήταν γνωστός για την αφοσίωσή του στη σωστή φόρμα, στις υψηλές του προσδοκίες και στο γεγονός ότι, αν άκουγες τον «Ιαγουάρο», πιθανόν να άρχιζες να κερδίζεις.

Ως το 1956 είχε προτάσεις να εργαστεί ως δάσκαλος τένις σε

όλη τη χώρα. Έτσι βρέθηκε στο Palm Tennis Club στο Λος Άντζε-
λες, όπου γνώρισε τη μητέρα μου, την Αλίσια – χορεύτρια που
δίδασκε βολς και φοξ τροτ στα μέλη του κλαμπ.

Η μητέρα μου ήταν ψηλή και φαινόταν ακόμα πιο ψηλή με τα
δεκάποντα τακούνια που φορούσε μονίμως. Το περπάτημά της
ήταν αργό, αποφασιστικό και πάντα κοιτάζε τους άλλους στα μά-
τια. Ήταν δύσκολο να την κάνεις να γελάσει, αλλά όταν γελού-
σε, το γέλιο της ακουγόταν στο διπλανό δωμάτιο.

Στο πρώτο τους ραντεβού είπε στον πατέρα μου ότι τον θεω-
ρούσε κολλημένο με το τένις. «Πρέπει να το ξεπεράσεις σύντο-
μα, Χαβιέ. Αλλιώς, πώς θα νιώσεις πλήρης;»

Ο πατέρας μου την αποκάλεσε τρελή. Της είπε ότι το τένις τον
έκανε να νιώθει πλήρης.

«Α, μάλιστα... Είσαι και ισχυρογνώμων», του αντιγύρισε.

Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας μου εμφανίστηκε την επόμενη μέ-
ρα μετά το μάθημά της με μια ντουζίνα κόκκινα τριαντάφυλλα.
Η μητέρα μου τα πήρε και τον ευχαρίστησε, αλλά εκείνος πρό-
σεξε ότι τα άφησε προτού τα μυρίσει. Ο πατέρας μου είχε την αί-
σθηση πως, ενώ ο ίδιος είχε χαρίσει λουλούδια σε λίγες γυναίκες
στη ζωή του, η μητέρα μου είχε λάβει λουλούδια από δεκάδες
άντρες γεμάτους ελπίδες.

«Θα μου μάθεις ταγκό;» τη ρώτησε.

Εκείνη τον κοιτάξε λοξά. Ούτε για μια στιγμή δεν πίστεψε ότι
αυτός ο Αργεντίνος δεν είχε τουλάχιστον μια επιφανειακή γνώ-
ση ταγκό. Ωστόσο τον έπιασε από τον ώμο με το ένα χέρι, σήκω-
σε το άλλο ψηλά και είπε: «Πάμε λοιπόν». Ο πατέρας μου έπια-
σε το χέρι της, κι εκείνη του έμαθε τι κάνει ο καβαλιέρος.

Ο πατέρας μου λέει ότι δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του
από πάνω της. Λέει ότι είχε μείνει έκπληκτος από το πόσο εύκολα
την οδηγούσε με ρευστές χορευτικές κινήσεις πάνω στην πίστα.

Όταν τέλειωσε ο χορός, ο πατέρας μου την έγερσε χαμηλά
προς τα πίσω, κι εκείνη του χαμογέλασε και είπε, αρκετά ανυπό-
μονα: «Χαβιέ, τώρα υποτίθεται πως πρέπει να με φιλήσεις».

Μέσα σε λίγους μήνες την είχε πείσει να κλεφτούν. Της είπε ότι είχε μεγάλα όνειρα για τους δυο τους. Και η μητέρα μου του αποκρίθηκε ότι τα όνειρά του ήταν δικά του. Η ίδια δε χρειαζόταν πολλά πράγματα πέρα από εκείνον.

Τη νύχτα που η μητέρα μου του είπε ότι ήταν έγκυος, καθόταν στην αγκαλιά του στο διαμέρισμά τους στη Σάντα Μόνικα και τον ρώτησε αν μπορούσε να νιώσει ότι κρατούσε το βάρος δύο ανθρώπων. Εκείνος βούρκωσε και της χαμογέλασε. Και ύστερα της είπε ότι είχε προαισθήμα πως ήταν αγόρι και πως θα γινόταν δύο φορές καλύτερος τενίστας από τον ίδιο.

* * *

Όταν ήμουν μωρό, ο πατέρας μου έφερε ένα ψηλό καρεκλάκι στα γήπεδα, προκειμένου να τον βλέπω να παίζει. Ισχυρίζεται ότι κουνούσα το κεφάλι μου δεξιά αριστερά, παρακολουθώντας την μπάλα. Απ' ό,τι λέει, μερικές φορές ερχόταν η μητέρα μου και προσπαθούσε να με βγάλει από το καρεκλάκι, για να καθίσω στη σκιά ή για να φάω κάτι, αλλά εγώ έκλαιγα ώσπου να με ξαναπάει στο γήπεδο. Στον πατέρα μου άρεσε πολύ να αφηγείται την ιστορία για την πρώτη φορά που μου έδωσε να κρατήσω ρακέτα – δεν ήμουν καλά καλά ούτε νήπιο. Μου πέταξε απαλά την μπάλα και ορκίζεται ότι εκείνη τη μοιραία μέρα την απέκρουσα.

Έτρεξε στο σπίτι, κουβαλώντας με στους ώμους του, για να το πει στη μητέρα μου. Εκείνη του χαμογέλασε και συνέχισε το μαγείρεμα.

«Καταλαβαίνεις τι σου λέω;» τη ρώτησε.

Η μητέρα μου γέλασε. «Ότι στην κόρη μας αρέσει το τένις; Φυσικά και της αρέσει το τένις – είναι το μοναδικό πράγμα που της έχεις δείξει».

«Είναι σαν να λες ότι ο Αχιλλέας ήταν σπουδαίος πολεμιστής μόνο επειδή ζούσε σε καιρό πολέμου. Ο Αχιλλέας ήταν σπουδαίος πολεμιστής επειδή ήταν γραφτό του να είναι».

«Κατάλαβα. Επομένως η Καρολίνα είναι ο Αχιλλέας;» είπε η μητέρα μου χαμογελώντας. «Και άρα εσύ τι είσαι; Θεός;»

Ο πατέρας μου δεν έδωσε καμία σημασία. Συνέχισε ακάθεκτος. «Είναι γραφτό της», απάντησε. «Είναι ξεκάθαρο. Με τη δική σου χάρη και τη δική μου δύναμη, μπορεί να γίνει η σπουδαιότερη τενίστρια όλων των εποχών. Κάποτε θα λένε ιστορίες γι' αυτήν».

Η μητέρα μου σήκωσε ψηλά τα μάτια της απαυδισμένη και άρχισε να σερβίρει. «Εγώ θα προτιμούσα να είναι καλοσυνάτη και ευτυχισμένη».

«Αλίσια», αποκρίθηκε ο πατέρας μου. Στάθηκε πίσω από τη μητέρα μου και την αγκάλιασε. «Κανένας δε λέει ποτέ ιστορίες γι' αυτά τα πράγματα».

* * *

Δε θυμάμαι να μου λένε ότι πέθανε η μητέρα μου. Ούτε και υπάρχει στη μνήμη μου η κηδεία της, αν και ο πατέρας μου λέει ότι ήμουν εκεί. Σύμφωνα με τον ίδιο, η μητέρα μου έφτιαχνε σουπιά, όταν είδε ότι είχαμε ξεμείνει από πελτέ ντομάτας, οπότε έβαλε τα παπούτσια της και με άφησε μαζί του στο γκαράζ όσο εκείνος άλλαζε λάδια.

Όταν πέρασε η ώρα και δεν είχε γυρίσει στο σπίτι, ο πατέρας μου χτύπησε στους γείτονες και τους ζήτησε να με προσέχουν. Πήρε τους δρόμους προκειμένου να τη βρει.

Λίγα τετράγωνα μακριά από το σπίτι είδε ένα ασθενοφόρο και παρέλυσε. Την είχε χτυπήσει αυτοκίνητο καθώς περνούσε τον δρόμο επιστρέφοντας στο σπίτι.

Αφότου την έθαψαν, ο πατέρας μου αρνιόταν να μπει στο δωμάτιό τους. Άρχισε να κοιμάται στο σαλόνι. Είχε τα ρούχα του σ' ένα καλάθι δίπλα στην τηλεόραση. Αυτό συνεχίστηκε για μήνες. Όποτε έβλεπα εφιάλτη, σηκωνόμουν από το κρεβάτι μου και πήγαινα κατευθείαν στον καναπέ. Ο πατέρας μου ήταν πάντα

εκεί, κοιμόταν με τη λάμψη της τηλεόρασης και το σφύριγμα από τα παράσιτα.

Ξαφνικά, μια μέρα, φως πλημμύρισε τον διάδρομο. Η πόρτα του δωματίου τους ήταν ανοιχτή, το πόμολο δεν ήταν πια σκονισμένο, και όλα τα υπάρχοντα της μητέρας μου ήταν πακεταρισμένα σε χαρτόκουτα. Τα φορέματά της, τα ψηλοτάκουνά της, τα κολιέ της, τα δαχτυλίδια της. Ακόμα και τα τσιμπιδάκια της. Κάποιος ήρθε και τα πήρε όλα. Κι αυτό ήταν.

Δεν έμειναν και πολλά από εκείνη. Σχεδόν καμία απόδειξη ότι είχε υπάρξει. Μόνο μερικές φωτογραφίες που είχα βρει στο πάνω συρτάρι στο κομοδίνο του πατέρα μου. Πήρα την αγαπημένη μου και την έκρυψα κάτω από το μαξιλάρι μου. Διαφορετικά, φοβόμουν ότι θα εξαφανιζόταν κι αυτή σύντομα.

Για λίγο καιρό έπειτα από αυτό, ο πατέρας μου μου έλεγε ιστορίες για τη μητέρα μου. Έλεγε πόσο ήθελε να είμαι *ευτυχοσιμένη*. Ότι ήταν *καλή και δίκαιη*. Ωστόσο έκλαιγε όταν τα αφηγούνταν όλα αυτά και πολύ γρήγορα σταμάτησε τελείως.

Μέχρι σήμερα η μόνη σημαντική ανάμνηση που έχω από τη μητέρα μου είναι θολή. Δεν ξέρω τι είναι αληθινό και ποια είναι εκείνα τα κενά που έχω συμπληρώσει μόνη μου με το πέρασμα του χρόνου.

Στο μυαλό μου τη βλέπω να στέκεται στην κουζίνα και να μαγειρεύει. Φοράει ένα σκούρο κόκκινο φόρεμα με ένα μοτίβο σαν πονά ή μικρά μικρά λουλούδια. Ξέρω ότι τα μαλλιά της είναι σγουρά και πυκνά. Ο πατέρας μου με φωνάζει από την άλλη άκρη του σπιτιού, με το παρατσούκλι που χρησιμοποιούσε τότε: *Guerrierita*.^{*} Αλλά η μητέρα μου κουνάει το κεφάλι της και λέει: «Μην τον αφήνεις να σε λέει πολεμίστρια – εσύ είσαι βασίλισσα».

Τις περισσότερες φορές είμαι απόλυτα σίγουρη ότι όλα αυτά συνέβησαν. Κάποιες άλλες φορές όμως είναι ξεκάθαρο ότι όλο αυτό ήταν όνειρο.

* Μικρή πολεμίστρια. (Σ.τ.Μ.)

Αυτό που θυμάμαι περισσότερο από τη μητέρα μου είναι το κενό που άφησε. Στο σπίτι πλανιόταν μια αίσθηση ότι κάποτε υπήρχε και κάποιος άλλος εκεί.

Αλλά τώρα ήμασταν μόνο ο πατέρας μου κι εγώ.

* * *

Στις πρώτες μου σαφείς αναμνήσεις είμαι μικρή, αλλά ήδη ενοχλημένη. Με ενοχλούν οι ερωτήσεις των άλλων κοριτσιών: «Πού είναι η μαμά σου;» «Γιατί δεν είσαι ποτέ χτενισμένη;» Με ενοχλεί η επιμονή της δασκάλας να μιλάω αγγλικά χωρίς ίχνη της προφοράς του πατέρα μου. Με ενοχλεί να μου λένε να παίζω πιο φρόνιμα στο διάλειμμα, ενώ το μόνο που ήθελα εγώ ήταν να παραβγώ με τα άλλα παιδιά στο γήπεδο ή να συναγωνιζόμαστε για το ποιος μπορούσε να πάει πιο ψηλά με την κούνια.

Υποψιαζόμουν πως το πρόβλημα ήταν ότι πάντα νικούσα. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί αυτό έκανε τους άλλους να θέλουν να παίξουν λιγότερο μαζί μου και όχι περισσότερο.

Εκείνες οι πρώτες αναμνήσεις από τις προσπάθειές μου να κάνω φίλους συνοδεύονται από την ίδια βασανιστική απορία: *Κάτι κάνω λάθος και δεν ξέρω τι.*

Όταν τέλειωναν τα μαθήματα, έβλεπα τα άλλα παιδιά να χαιρετούν τις μητέρες τους, που έρχονταν να τα πάρουν. Οι συμμαθητές μου έλεγαν στις μαμάδες τους πώς πέρασαν τη μέρα τους, τσατίζονταν όταν εκείνες τους τσιμπούσαν δίπλα στο αυτοκίνητο και σκουπίζαν τα μάγουλά τους από τα φιλιά τους.

Θα μπορούσα να κάθομαι και να τους κοιτάζω με τις ώρες. Τι άλλο έκαναν με τις μαμάδες τους μετά το σχολείο; Πήγαιναν για παγωτό; Πήγαιναν για ψώνια μαζί, για να πάρουν εκείνες τις ωραίες κασετίνες που είχαν μερικά παιδιά; Από πού έπαιρναν τους φιόγκους που φορούσαν στα μαλλιά τους;

Στη συνέχεια έφευγαν, κι εγώ ξεκινούσα και διέσχιζα υπά-

κουα τα δύο τετράγωνα ως τα δημόσια γήπεδα τένις, ώστε να συναντήσω τον πατέρα μου.

Μεγάλωσα στα γήπεδα: στα δημόσια γήπεδα μετά το σχολείο, στα γήπεδα του κάντρι κλαμπ τα καλοκαίρια και τα Σαββατοκύριακα. Μεγάλωσα με φούστες του τένις και αλογοουρές. Μεγάλωσα καθισμένη σε μια σκιά δίπλα στις πλαϊνές γραμμές, περιμένοντας να τελειώσει ο πατέρας μου το μάθημα.

Ορθωνόταν επιβλητικός πάνω από το φιλέ. Τα σερβίς του ήταν πάντα ρευστά, τα χτυπήματα εδάφους απαλά. Σε σύγκριση με εκείνον, ο αντίπαλός του ή ο εκάστοτε μαθητής του φαινόταν χαοτικός. Ο πατέρας μου είχε πάντα τον έλεγχο του γηπέδου.

Εκ των υστέρων καταλαβαίνω ότι πρέπει να ήταν αγχωμένος και μόνος κατά το μεγαλύτερο διάστημα της παιδικής μου ηλικίας. Ήταν ένας χήρος πατέρας σε μια χώρα που δεν ήταν η πατρίδα του, δίχως κανέναν για να βασιστεί. Για εμένα είναι προφανές τώρα ότι ο μπαμπάς μου είχε τόση ένταση, που θα μπορούσε να σπάσει.

Ακόμη κι αν οι μέρες του όμως ήταν δύσκολες και οι νύχτες του ανήσυχες, κατάφερε να το κρύβει πολύ καλά από εμένα. Ο χρόνος που περνούσα μαζί του ήταν σαν δώρο που άλλα παιδιά δεν είχαν. Σε αντίθεση με εκείνα, ο δικός μου χρόνος είχε σκοπό. Ο πατέρας μου κι εγώ κοπιάζαμε μαζί για κάτι που είχε νόημα. Θα γινόμουν η καλύτερη.

Κάθε μέρα μετά το σχολείο, όταν τέλειωνε επιτέλους με τα μαθήματά του, γύριζε και με κοίταζε. «*Vamos*»,* έλεγε. «*Los fundamentos*».** Και τότε έπιανα τη ρακέτα μου και πήγαινα κοντά του στη βασική γραμμή.

«Γκέιμ, σετ, ματς. Γιατί τα λέμε αυτά;» έλεγε ο πατέρας μου.

«Γιατί, κάθε φορά που παίζεις, είναι ένα γκέιμ. Πρέπει να κερδίσεις τα περισσότερα για να κερδίσεις το σετ. Και ύστερα πρέ-

* Πάμε. (Σ.τ.Μ.)

** Τα βασικά. (Σ.τ.Μ.)

πει να κερδίσεις τα περισσότερα σετ για να κερδίσεις το ματς», του απαντούσα.

«Σ' ένα γκέιμ, ο πρώτος πόντος είναι...»

«Δεκαπέντε. Ύστερα τριάντα. Στη συνέχεια σαράντα. Μετά κερδίζεις. Αλλά πρέπει να πάρεις δύο πόντους.»

«Όταν το σκορ είναι 40-40, πώς το λέμε;»

«Ισοπαλία. Κι αν είναι ισοπαλία και πάρεις πόντο, τότε έχεις εσύ πλεονέκτημα αν είσαι η σέρβερ και μπρέικ πόντ αν δε σερβίρεις εσύ.»

«Και πώς κερδίζεις;»

«Αν έχεις πλεονέκτημα και κάνεις σερβίς, πρέπει να κερδίσεις τον επόμενο πόντο για να πάρεις το γκέιμ. Πρέπει να πάρεις έξι γκέιμ για να κερδίσεις το σετ. Και πάλι όμως, πρέπει να κερδίσεις με διαφορά δύο. Δεν μπορείς να κερδίσεις σετ με 6-5.»

«Και το ματς;»

«Οι γυναίκες παίζουν τρία σετ, οι άντρες συχνά παίζουν πέντε.»

«Και το *Love* τι σημαίνει;»*

«Τίποτα.»

«Δηλαδή μηδέν.»

«Ναι, δεν έχεις πόντους. *Love* ίσον τίποτα.»

Απαντούσα σωστά σε όλα, και ύστερα με χτυπούσε ενθαρρυντικά στον ώμο. Μετά κάναμε εξάσκηση.

Υπάρχουν πολλοί προπονητές που καινοτομούν, αλλά ο πατέρας μου δεν ήταν αυτής της σχολής. Πίστευε στην ομορφιά και στην απλότητα που διακρίνει το να κάνεις κάτι όπως πρέπει να γίνει, απλώς καλύτερα από οποιονδήποτε. «Αν ήμουν τόσο αφοσιωμένος στη φόρμα όσο θα είσαι εσύ, *hijita***», έλεγε, «θα έπαιζα ακόμη επαγγελματικό τένις». Αυτή ήταν από τις μόνες στιγμές που μου έλεγε κάτι το οποίο υποψιαζόμουν πως δεν ίσχυε.

* Το μηδέν στο τένις λέγεται *Love*. Η συγγραφέας κάνει προφανώς ένα λογοπαίγνιο με τη λέξη αγάπη. (Σ.τ.Μ.)

** Μικρούλα μου. (Σ.τ.Μ.)

Ακόμα και τότε ήξερα ότι λίγοι έπαιζαν επαγγελματικά μετά τα τριάντα.

«*Bueno, pará*»,* έλεγα μόλις αρχίζαμε τις ασκήσεις μας.

Όλη μου η παιδική ηλικία ήταν μια ατέλειωτη άσκηση προθέρμανσης. Σερβίς, χτυπήματα εδάφους, φούτγουορκ, βολέ. Σερβίς, χτυπήματα εδάφους, φούτγουορκ, βολέ. Ξανά και ξανά. Όλο το καλοκαίρι, μετά το σχολείο, κάθε Σαββατοκύριακο. Ο μπαμπάς μου κι εγώ. Πάντα μαζί. Μια μικρή ομάδα δύο ατόμων. Ο περήφανος προπονητής και το αστέρι του.

Μου άρεσε που υπήρχε ο λάθος και ο σωστός τρόπος να κάνεις καθετί στο παιχνίδι. Πάντα υπήρχε κάτι συγκεκριμένο για το οποίο αγωνιζόσουν.

«*De nuevo*»,** έλεγε ο μπαμπάς μου καθώς προσπαθούσα για πεντηκοστή φορά εκείνη τη μέρα να τελειοποιήσω το φλατ σερβίς μου. «Θέλω και τα δυο χέρια να ανεβαίνουν με την ίδια ταχύτητα, την ίδια στιγμή».

«*De nuevo*», έλεγε κι έσκυβε, ολόκληρος άντρας, για να είναι στο ύψος μου, ενώ δεν του έφτανα καλά καλά ούτε ως τη μέση.

«Όταν είσαι σε στάση πιν πόιντ, πρέπει να φέρεις το πίσω πόδι μέσα προτού χτυπήσεις την μπάλα».

«*De nuevo*», έλεγε χαμογελώντας. «Κράτα το σπιν για το δεύτερο σερβίς, *hijita*. ¿*Entendido?****»

Και κάθε φορά, στα πέντε, στα έξι, στα επτά, στα οχτώ, έπαιρνε την ίδια απάντηση. «*Sí, pará*. *Sí, pará*. *Sí, pará*. *Sí, pará*».

Με τον καιρό άρχισε να διανθίζει τα «*De nuevo*» με «*Excelente*»****.

Κάθε μέρα προσπαθούσα γι' αυτά τα *excelentes*. Τα ονειρευόμουν. Ξάπλωνα τα βράδια στα σεντόνια μου με τις στάμπες Λάι-

* Εντάξει, μπαμπά. (Σ.τ.Μ.)

** Ξανά. (Σ.τ.Μ.)

*** Κατάλαβες; (Σ.τ.Μ.)

**** Εξαιρετικά. (Σ.τ.Μ.)

νους και Λούσι, κοίταξα την κορνιζαρισμένη φωτογραφία του Ροντ Λέιβερ από την εφημερίδα, την οποία είχα ζητήσει από τον πατέρα μου, και σκεφτόμουν τη φόρμα μου.

Σύντομα τα χτυπήματα εδάφους μου δυνάμωσαν, τα βολέ μου έγιναν ακριβή, τα σερβίς μου θανάσιμα. Ήμουν μια οχτάχρονη που μπορούσε να εκτελέσει σερβίς από τη βασική γραμμή και να χτυπήσει ένα κουτί γάλα εκατό φορές σερί.

Όσοι περνούσαν από τα γήπεδα και με έβλεπαν νόμιζαν πως έλεγαν κάτι έξυπνο αποκαλώντας με «Μικρή Μπίλι Τζιν Κινγκ», λες και δεν το άκουγα δέκα φορές τη μέρα.

Σύντομα ο πατέρας μου μου παρουσίασε την ιδέα της στρατηγικής.

«Πολλοί παίκτες μπορούν να κερδίσουν τα γκέιμ που σερβίρουν», έλεγε. «*Decime por qué*»*.

«Επειδή το σερβίς είναι η μοναδική φορά που ο παίκτης μπορεί να ελέγξει την μπάλα».

«¿*Y qué más?*»**

«Αν κάνεις σωστό σερβίς, ελέγχεις και το σερβίς και την επιστροφή. Ακόμα και το ράλι».

«*Exacto*. Το να πάρεις το γκέιμ που σερβίρεις είναι η βάση της στρατηγικής σου».

«*Bueno, entiendo*».

«Ωστόσο οι περισσότεροι εστιάζουν την ενέργειά τους στο σερβίς. Το τελειοποιούν, αλλά ξεχνούν το πιο σημαντικό».

«Την επιστροφή».

«*Exacto*. Το σερβίς σου είναι η άμυνά σου, αλλά με καλές επιστροφές μπορείς να κερδίσεις γκέιμ. Αν παίρνεις όλα τα γκέιμ που σερβίρεις και η αντίπαλός σου τα δικά της, ποια θα κερδίσει το σετ;»

«Η πρώτη που θα κάνει μπρέικ στο γκέιμ που σερβίρει η άλλη».

* Πεζ μου γιατί. (Σ.τ.Μ.)

** Και τι άλλο; (Σ.τ.Μ.)

«*Exacto*. Αν κάνεις μπρέικ στο σερβίς της σε ένα μόνο γκέιμ και κρατήσεις το γκέιμ που σέρβιρες, θα κερδίσεις το σετ».

«Πρέπει λοιπόν να είμαι καλή στο σερβίς και καλή στην επιστροφή».

«Πρέπει να είσαι καλή σε όλα», μου αποκρίθηκε. «Πολύ καλή στο σερβίς, στο βολέ, στα χτυπήματα εδάφους και στην επιστροφή σου. Εντάξει, ας παίξουμε τώρα».

Πάντα κέρδιζε εκείνος, κάθε μέρα. Δε σταματούσα να προσπαθώ όμως. Έναν σωρό ματς, κάθε απόγευμα μετά το σχολείο, ενίοτε δύο φορές τα Σαββατοκύριακα.

Ως ένα συνεφιασμένο απόγευμα του Ιανουαρίου, που είχε αρκετή ψύχρα. Όλη μέρα φαινόταν ότι ο ουρανός στη νότια Καλιφόρνια θα έκανε ακριβώς αυτό που είχε υποσχεθεί να μην κάνει σχεδόν ποτέ.

Ήμασταν ισόπαλοι στο πρώτο σετ, όταν επέστρεψα δύο σερβίς απανωτά με διαγώνιο φόρχαντ τόσο γρήγορα, που ο πατέρας μου δε με πρόλαβε.

Και για πρώτη φορά στη μικρή ζωή μου έκανα μπρέικ στο σερβίς του.

«*¡Excelente!*» αναφώνησε ο πατέρας μου σηκώνοντας τα χέρια ψηλά κι έτρεξε κοντά μου. Με σήκωσε στον αέρα και με στριφογύρισε.

«Τα κατάφερα!» είπα. «Έκανα μπρέικ στο σερβίς σου!»

«Ναι, ακριβώς. Ακριβώς!»

Δύο λεπτά αφότου κέρδισα το σετ, άνοιξαν οι ουρανοί, και ξέσπασε νεροποντή. Ο πατέρας μου έριξε το πανωφόρι του πάνω από το κεφάλι μου την ώρα που τρέχαμε και οι δύο προς το αυτοκίνητο.

Όταν μπήκαμε και οι δύο και κλείσαμε τις πόρτες, τον κοίταξα. Φαινόταν χαρούμενος, παρόλο που τουρτούριζε από το κρύο. «*Excelente, pichoncita**», είπε, έπιασε το χέρι μου και το έσφιξε.

* Πιτσουνάκι μου. (Σ.τ.Μ.)

«*Muy pero muy bien*»*. Χαμογελούσε ακόμη καθώς γύριζε το κλειδί στη μίζα κι έβγαινε με την όπισθεν από το πάρκινγκ.

Από εκείνη τη στιγμή, αν και πάλι δεν μπορούσα να τον νικήσω σε αγώνα, ήμουν αποφασισμένη να κάνω μπρέικ στο σερβίς του τουλάχιστον μία φορά τη μέρα. Και τα κατάφερα.

Έπειτα από κάθε μάθημα πηγαίναμε στο σπίτι με δύο πακετάρια φαγητό από το εστιατόριο του κλαμπ, που παρέμεναν ζεστά στην αγκαλιά μου. Από το παράθυρο κοίταζα τα μεγάλα σπίτια που αφήναμε πίσω μας καθώς πηγαίναμε προς το διαμέρισμά μας.

Ο πατέρας μου πάρκαρα το αυτοκίνητο και ύστερα, προτού βγούμε έξω, έλεγε: «Καλά τα πήγαμε σήμερα. Αλλά τι θα κάνουμε πιο καλά αύριο;»

Του έδινα τη λίστα που επεξεργαζόμουν στη διαδρομή.

«Θα σηκώνω τα πόδια μου πιο γρήγορα», απαντούσα. «Και θα κρατάω χαμηλά τον καρπό». Ή: «Θα προσέχω να μην πηγαίνω πολύ πίσω πριν από το ντροπ βολέ».

Κάθε βράδυ πρόσθετε κάτι ακόμα που δεν είχα σκεφτεί. «Και τα μάτια σου στην μπάλα, όχι στη ρακέτα». Ή: «Έπειτα από ένα φόρχαντ η κίνηση του χεριού σου πρέπει να ακολουθεί την κίνηση της μπάλας».

Κάθε βράδυ έγνεφα καταφατικά, δείχνοντας ότι συμφωνούσα. *Φυσικά. Πώς μπορούσα να το ξεχάσω;*

Στη συνέχεια μπαίναμε στο διαμέρισμα και τρώγαμε μαζί μπροστά στην τηλεόραση. Βλέπαμε κυρίως βραδινές ειδήσεις, αλλά μου άρεσαν πολύ οι σπάνιες βραδιές όταν δεχόταν να δούμε τη Λουσίλ Μπολ στο *The Lucy Show*. Εκείνος στην ανακλινόμενη πολυθρόνα του, εγώ στον καναπέ, και μπροστά μας δύο ατομικά τραπεζάκια για το φαγητό μας. Γελούσε τρανταχτά. Κι έτσι, γελούσα κι εγώ.

Αργότερα, αφού έπλενα τα δόντια μου και φορούσα τις πιτζάμες μου, με φιλούσε στο μέτωπο κι έλεγε: «Καληνύχτα, Αχιλ»

* Πολύ πολύ καλά. (Σ.τ.Μ.)

λέα μου. Καληνύχτα στη μεγαλύτερη πολεμίστρια που έχει περάσει από το τένις».

Όταν έσβηνα το φως, έβαζα το χέρι μου κάτω από το μαξιλάρι, για να βρω τη φωτογραφία της μητέρας μου που είχα πάρει από το συρτάρι του πατέρα μου.

Στη φωτογραφία η μητέρα μου είναι ξαπλωμένη σε μια αιώρα στην αυλή, με κρατάει αγκαλιά και χαμογελάει στον φακό. Από πάνω μας απλώνονται τα κλαδιά μιας πορτοκαλιάς. Κοιμάμαι στην αγκαλιά της, το πιγούνι της ακουμπάει στο κεφάλι μου, το χέρι της στην πλάτη μου. Τα μαλλιά της είναι μακριά και οι μπούκλες της απαλές. Διέτρεχα τη φωτογραφία με το δάχτυλό μου, το φόρεμά της από πάνω μέχρι κάτω, το σώμα της από τους ώμους ως τα πόδια.

Έσφιγγα τη φωτογραφία στο στήθος μου και ύστερα την έβαζα πάλι κάτω από το μαξιλάρι και κοιμόμουν.

Ένα βράδυ, όταν ήμουν γύρω στα οχτώ, πήγα να βρω τη φωτογραφία και ήταν άφαντη.

Πέταξα το μαξιλάρι κάτω, έδωσα ένα σάλτο και κατέβηκα από το κρεβάτι και σήκωσα το στρώμα στο πλάι. Πώς γινόταν να την έχω χάσει, να έχω χάσει κάτι τόσο σημαντικό; Έβαλα τις φωνές, δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου.

Ήρθε ο πατέρας μου στο δωμάτιο και είδε τα μάγουλά μου φλογισμένα, τα μάτια μου κλαμένα, το δωμάτιο άνω κάτω. Ήρεμος, έβαλε και πάλι το στρώμα στο κρεβάτι και με πήρε αγκαλιά.

«*Pichoncita, no te preocupes*»,* είπε.« Η φωτογραφία είναι σώα και αβλαβής. Την ξανάβαλα στο συρτάρι. Όρα να σταματήσεις να την κοιτάξεις κάθε βράδυ».

«Μα θέλω να την κοιτάζω κάθε βράδυ».

Κούνησε το κεφάλι και με έσφιξε περισσότερο πάνω του.

«*Cariño*,** βγάλ' το από το μυαλό σου. Είναι πολύ μεγάλο το βάρος για να το κουβαλάς».

* Πιτσουνάκι μου, μην ανησυχείς. (Σ.τ.Μ.)

** Αγάπη μου, γλυκιά μου. (Σ.τ.Μ.)

Η Κάρι Στότο είναι αδίστακτη, και η αποφασιστικότητά της να κερδίζει με οποιοδήποτε τίμημα δεν την έχει κάνει και πολύ δημοφιλή. Όταν πλέον αποσύρεται από το τένις, είναι η κορυφαία αθλήτρια που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Έχει σπάσει κάθε ρεκόρ και έχει κατακτήσει είκοσι τίτλους Grand Slam. Κι αν τη ρωτήσεις, πιστεύει ότι δικαιούται καθέναν από αυτούς. Θυσίασε σχεδόν τα πάντα για να γίνει η καλύτερη, με προπονητή τον πατέρα της. Ο Χαβιέ, πρώην πρωταθλητής και ο ίδιος, την προπονει από την ηλικία των δύο ετών.

Ωστόσο, έξι χρόνια μετά την αποχώρησή της, η Κάρι βρίσκεται στις κερκίδες του US Open του 1994, βλέποντας το ρεκόρ της να καταρρίπτεται από μια εντυπωσιακή τενίστρια, με το όνομα Νίκι Τσαν.

Στα τριάντα εφτά της, η Κάρι αποφασίζει να προπονηθεί ξανά με τον πατέρα της για έναν τελευταίο χρόνο, σε μια προσπάθεια να ανακτήσει το ρεκόρ της. Ακόμη κι αν τα μίντια την αμφισβητούν. Ακόμη κι αν το σώμα της δεν κινείται τόσο γρήγορα όσο στο παρελθόν. Και ακόμη κι αν πρέπει να καταπιεί την περηφάνια της και να προπονηθεί με έναν άντρα στον οποίο είχε ανοίξει κάποτε την καρδιά της: τον Μπόου Χάντλεϊ. Όπως και η ίδια, έχει κι εκείνος κάτι να αποδείξει προτού εγκαταλείψει το τένις.

Κι όμως, τελικά η Κάρι Στότο επιστρέφει για μια επική τελευταία σεζόν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

